

Rok 2017 stál za velkou bačkoru a dostal jsem se jak já, tak i Eva akorát na maltu a zlaté písky. Tlustoch to špatně nesl, počítal alespoň s týdnem a – NIC. A to si pořídil parník. Tedy RT 1200.

Tak slovo dalo slovo, no spíš vodopády piva, slov a plánů, zmařených termínů, nových termínů a snění kam že by to šlo a kam tedy opravdu ne aj., až z toho vyšlo, že opět koncem září a když to klapne na 14 dní, bylo by to bezva. Zase někam dolu, chybí nám východní MNE, taky její nejjižnější spodek kolem Baru, do Albošky už tedy nikdy ani vkročit, Transalpinu jsme taky nestihli, žranice v Banátu jsou skvělé a říkají si o opáčko, termálů je plný Feferonsko, Bosna je taky krásná a já stále sním o Bulharsku, ale nikdo tam se mnou nechce jet.

Jsem od přírody masochista, gastrosexuál, terorista, rasista, nacionalista, přizdisráč a vůbec se na mě hodí celkem dost lichotivých i méně lichotivých přídavných jmen a tak jsem se opět jal ukecávat Evu, že by jako jela s náma. Základní squadra byla daná. Radek, Tlustoch, moje maličkost a no a já prostě rád vozím dříví do lesa a vůbec dělám věci naopak i špatně a tak jsem Evu přesvědčil.

Je to ředitelka Zeměkoule a tudíž svázaná všelijakými nepochopitelnými termíny a daty, běžnému laikovi podivnými a pocitově zbytečnými. Ale takový už je život s účetní, takže jsem nasadil vysokou laťku, že 3 týdny volna a to (co) by se toho dalo stihnout.... jsem líčil pouze v růžových odstínech (tak 200km denně - víc ne, hezká příroda, koupání.... jako před volbami). Nikdo vám nedá tolik, kolik já dokážu naslibovat.

Přesvědčivě.

Termíny párkrát padly, dokonce jeden skoro na 3 týdny, ale v srpnu, kdy jsou pláže pokryté řvoucími produkty mladších generací a silnice plné unavených a spících křižovatelů Evropy za dovolenkovým snem. Navíc letošní rok se v letním termínu jevil spíše pro masochisty milující rožnění vlastního těla, i v Praze bylo skoro 40°C ve stínu. Jet někam na jih by byla sebevražda.

Jedinej, kdo nezobe lentilky na vysokej tlak je Eva.

Tak nějak zase bylo na mně dát cestě směr a termín. Někdo musí být tím sloupem, na který se dá nadávat, jak je blbej, kam že nás to tahá, jakou prdelí, co to našel za ubytování, že je horko, zima, prach, nuda a že pivo stojí za hovno.

Jsem 26 let ženatej a mám 4 dcery. Jsem zvyklej být za šesté kolo u vozu.

Takže koncem září, využije se svátek, posledních 14 dní a směr jih MNE. To už jsem měl v hlavě, že když tedy do té Albánie už nikdy, tak SH20 bude taková moje osobní pomstička na to NIKDY.

Jak už to bývá, zase se to krapet zvrtilo, tak můj odjezd s Evou se nakonec jevil na termín něco mezi úterkem a středou (18 a nebo 19.9). Kluci měli volno dřív a vyrazili v pondělí, to měl Tlust'och po noční, někam kalit na Moravu s tím, že byl dán styčný bod v Srbsku u motorové myši. Tam se dá i dva dny v pohodě přežít, je to hned za hranicemi v Paliči, paní je velmi energická, už by se dalo říct i na nás zvyklá (a na motorkáře všeobecně), wifi jde, slušné pokoje za příznivou cenu a v dosahu hospoda s nabídkou jídel, která uspokojí i vysoké nároky. Kdo by chtěl využít, nechť si progúglí Vila Tron Palič. Objednávky předem jsme nikdy nedělali.

Eva se kousla a netuším co všechno dělala, bo jsem prostá lopata, ale v pondělí mi oznámila přes den, že v úterý už má volno. Chlapci měli jenom drobný náskok a byl by ještě menší, kdybych já debil nedal mechanikovi techničák od motorky a neměl u sebe od auta, které jsem vrazil do servisu. Takže dvě hodinky ztráty za blbost a tréninkových 30km po Praze. První delší vejlet s velkou nádrží a vstříky z novějšího modelu.

První den byl prostě obětován na oltář přesunu. Prágl D1, obydlená zatáčka do Vídně, Blava a celé Feferonsko až do Srbska. Takže MP3 do uší, rychlost lehce nad limit a prostě to přetrpět. Na časnou večeři shledání s pány, co po prohýřeném dni a noci dorazili jenom nějakou tu hodku před námi a zastihli jsme je v celé jejich unavenosti na zahradě, ještě nevybalené. Večeře, kouknutí do map a přibližného určení směru na další den a hají.

Ráno ve středu jsou hlášeny první problémy. Tlust'och si z Moravy dovezl to, co se většinou vozí z jižních krajů a tak po překonání většiny Srbské dálnice, objetí Bělehradu a návštěvy restaurace hodné nás zasytit, zůstal u vody a polévky. S Radkem jsem dal rožněné jehněčí napůl, ale bylo to studené, tak nás to nijak moc nenadchlo. Eva se drží svého a spásla nějaký salát. Ale zase za ty prachy, za všechny 4 nějakých cca 3500dinárů, se snese leccos.

Vyměnit si u Motorové myši 20 éček za šušně se vyplatilo. Nejen že se člověk cítí jako boháč (do první platby), ale žádný stres, jestli berou eura a nebo karty.

Poučení z minule.

Kafe se fakt blbě platí kartou a nebo Eurem.

S blížící se večerní hodinou, únavou a celkovou potřebou doplnit řádně kapaliny do těla, nejlépe pivem, jsme dorazili do Kragujevace.

Opravdu jsem netušil, že Kragujevac bývalo město jako Mladá Boleslav-bohaté, s věhlasnou univerzitou, strojní výrobou (Zastava tu vyráběla kde co) a haldou spokojených lidiček, než si pár hlavounů s naším idealistickým zrzkem řekli, že když už jim (jako Srbům) mají ukrást kus země jako nám Mnichovem, tak jim to osladí nějakou tou bombičkou, aby zase poznali bídu jak za Turka.

Ano, mám na mysli humanitární bombardování a sankce z jejichž důsledků se Srbové již naštěstí pomalu vzpamatovávají.

Nicméně Kragujevac se rázem z prosperujícího města stal okrajovou enklávou s vysokou nezaměstnaností a bujnou mafií. Naštěstí s výraznou křesťanskou většinou. Tak si křížujeme městem plným paneláků a hledáme nějaké ubytko, až jsme odbočili kousek od centra.

Hledal jsem zástavbu vilek aj., kde se ubytko hledá lépe. Našli jsme jedinou zašlou ceduli s nápisem SOBE, ale ta cesta vedla do nikam.

Když nevíš co, zeptej se v hospodě a nebo v krámě. Krám byl u cesty, dvě prodavačky plné života a pochopení a během chvilky nám domluvily, že si pro nás přijede pán, který nás ubytuje. Vždycky je to trochu sázka do loterie, ale to mě na tom nakonec i baví. A když Radek nechal během čekání paní sednout na motorku, Eva jí naštelovala pózu i s přilbou a kolegyně ji fotila, byly dámy spokojené, až z nich cenovky padaly 😊 Přijel, navedl nás k sobě a byl to dům, který jsme již míjeli a ani by nás nenapadlo, že tam má dva apartmány. Nikde se to neinzeruje a jaké překvapení – má taky motorku a bramboru. Sice malorážku, ale funkční a jezdí na ní.

Byl to večer a ráno plný příjemných překvapení. My pánové jsme tak trochu jazykově nevybaveni. Jasně, nějaký základ pár slovíčky, posunčinou a případně tužkou a papírem dáme, ale to se nedá hovořit o komunikaci.

Eva to zvládá v apačtině celkem dobře a Zoran i jeho rodina taky. Takže Eva povídala, Zoran povídal, jeho paní Nataša povídala a my tři jsme moudře kývali a nešetřili úsměvy.

Po úvodních drincích, na místní poměry nadstandardním ubytováním, zcivilizovaní (tedy oplachem smradu a převlečením), komunikace

probíhala nadále až pan domácí zmizel asi na hodinku a přivezl čerstvě opečené čevapi, horký chléb (jasně, vekochleba, ale člověk je na Balkáně a ne v Pardubicích) a paní vlastnoručně připravila místní odrůdu šopáku. Present pro hosty a k tomu pozvání na snídani.

V podstatě přijati do rodiny, i když na jeden večer a ráno. Paní Nataša, vystudovaná technička, inženýrka a bez práce, co fabrika lehla bombou, doučuje matiku. Zoran jezdí mezi Sbskem a Řeckem, občas i do Česka. Má osobní dodávku.

Je o 4 roky starší než já a je to studnice vědomostí, které zdatně doplňuje jeho žena. Tu večeri jsme nedojedli. Bylo toho moc. Tlust'och si jen pro chuť ukousl kousíček čevabčiči, nechtěl riskovat, když byl čerstvě

nacpán hovnobrzdama a druhej den nás nečekala žádná válečka poblíž dekonzumačního zařízení.

Ta snídaně byla skvělá. Jasně, halda zeleniny a něco mezi buchtou a palačinkou. Místní snídaně, jejíž jméno jsem zapomněl, ale syté, jedlé, dobré. K tomu nějaké to maso, sýr a k pití káva, čaj a překvapení – říkají tomu jogurt. Je to v podstatě acidofilní mlíko a nebo kefír. Prostě tekutý zákys. Pro mě mňamka, pro zbytek pohroma.

Na tom našem spolku bylo vidět, jak se těší, až se do hodinu pos.....

Zkazil jsem všem radost. Na mě funguje leccos, ale kyselé mléko a vůbec kysané výrobky jsou v pohodě. Ovšem čerstvé mléko, poctivě nadojené – to se dá u mě odpočítávat. 20 minut a jde ven. A to mi neuvěřitelně chutná.

Zoran se po snídani ujal vedení celé naší tlupy a vyvedl nás z města na náš směr a po cestě nám ukázal místní památníkový park. No, je tam zákaz vjezdu, ale Srbsko a domácí půda ☺. Tam se všichni tak nějak znají a domluví. Co mě to jen připomíná, aha, že bych to už před cca 30 – 40 lety zažil tady? :-D

Je čas se rozloučit, poděkovat a vyrazit na Rašku, Novi Pazar, Kraljevo, Rožane až do Andrejevici.

Ještě k Pazaru. Zoran nám říkal, že se tam jezdí oblékat. Prý tam šijou kde co, hlavně džíny, ale jinak že si tam pivo nedáme. Pravdu měl.

Samej batman s kozama, které se daly tak akorát tušit a čůra s reprákama. Ne zrovna moudře navolená nejkratší cesta nás protáhla centrem.

Už máme docela slušnou představu, jak asi vypadá orientální bazar. Včetně černé mýry středoevropského elektrikáře, což mi Eva stihla

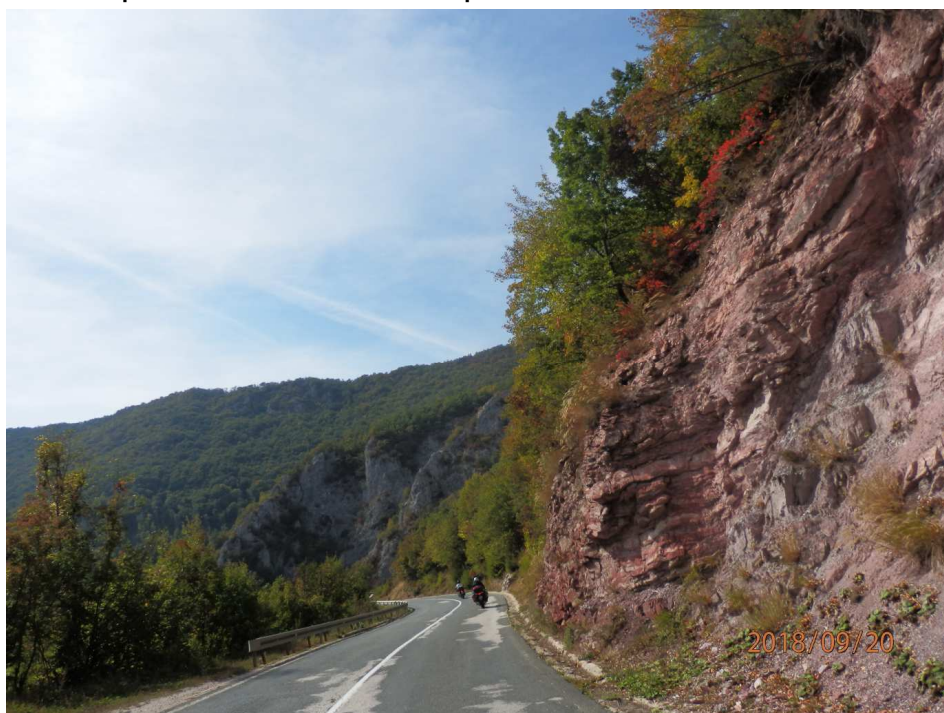
nafotit, abych si vážil více svého bydla.

Opravdu je znát rozdíl mezi křížem a slimanama.

Malá vražedná vsuvka: touto cestou jsem se stal „vítězem“ nevyhlášené soutěže. Většinou se jedná o fogkillera, ale tentokrát jsme ustáli bez pádu, pouze se šrámy na duši – štěně. Jo, je tam dole ještě hafo psů bez obojků. Neuděláš nic.

Do Andrejevici už cesta probíhá kopcovitou a zajímavější krajinou. Čím více kopců a zatáček, tím lépe.

Po té placce z Brna až za Novi Sad je to pohlazení po heftech a šaltrpáce. Andrejevica už je v MNE. V Srbsku jsme se zdrželi déle a tak

se jelo z Pazaru rovnou na Rožaje a Berane. Být více času, vzal bych to z Pazaru na Tutin a Rožaje menší silničkou se spoustou zatáček. Chceme zabívat v Berane, ale tam tak nějak chcipl pes a narostly čmoudící fabriky, tak to natahujem až do Andrejevici.

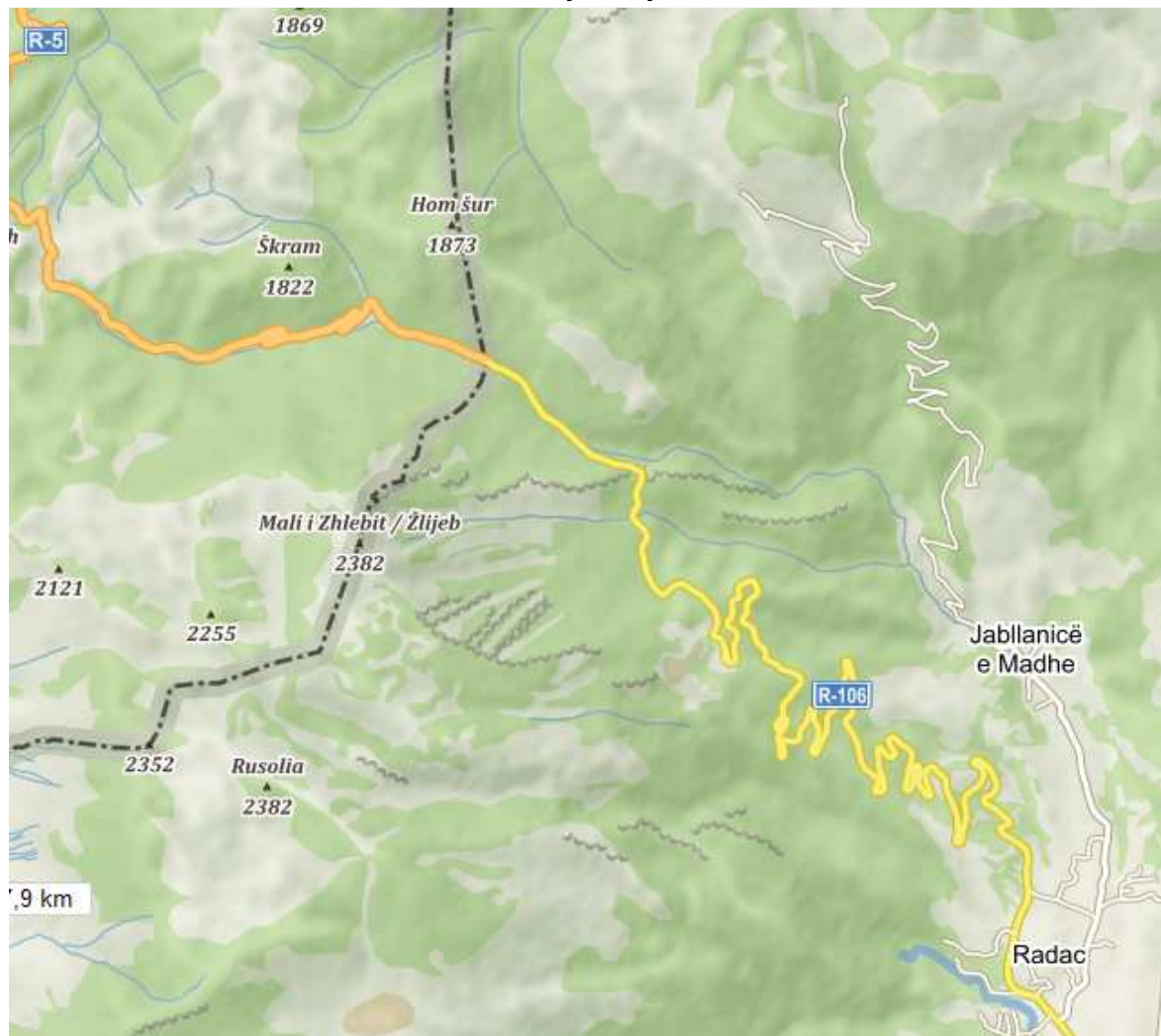

Ubytování v zatáčce v motelu.

Večer u piva se plánuje další postup.

Nabízím několik variant včetně zajištění do Kosova.

Z Rožaje je krásná cesta do Pejë a odtud se dalo kdysi po M9 dojet do MNE do Murina. Mapa slibuje krásnou cestu, starší verze Mapy.cz, že se to dá projet a odezvy na webu že ani prd. Stejně mi Kosovo neprochází a nikdo se netváří, že by si přivstal a zajel alespoň tam a zpět k hranici Kosova jednou hezkou silničkou z Murina přes Veliku.

Zůstává nakonec v plánu jenom přejezd do Albošky přes Plavi, Gusinje dolu a původní myšlenku projet Alboškou až úplně dolu a přijet k Baru odspoda i sám odhazují, protože dolem směrem od Podgorici (Tuzi, Virpazar) líznout Skadarské jezero se jeví jako zajímavější. Minimálně silnička od Virpazaru přes Tudemili do Baru.

Perličkou na tomto ubytování, v podstatě motorestu, je nějaká místní oslava. Nakonec víceméně neruší spánek, ale co zamrzí je, že jsem byl otužilcem. Evě teplá voda tekla, klukům normálně a já měl prd. Tedy vlažnou a potom studenou. Pingl omluvami nešetřil, mě nenapadlo zajít ke klukům a tak jsem klepal kosu. Jo a už nás dostihly chladné noci. Přes den pařák a v noci už byla deka dobrá.

Takže v pátek ráno balit, nasedat a hurá směr Alboška a vyhlášená SH20. Gusinje přes Lijevi Grnčar až do Hotu.

Pohádku Tři veteráni zná každý a tento hraniční přechod z MNE do AL je mu hodně podobný. To si tak člověk jede a najednou 3 boudy a závora. Ty vole, hranice, no neke ☺ V MNE je závora na elektriku. Po pár metrech v Albošce už na ruční pohon se zátěží šutrů.

Stojíme, papírujeme a v oblaku prachu přijede z Albošky mergl, začne mohutné poplácávání s celníky a pokec, ale naštěstí to na naše odbavení nemá vliv. Jen pánovi tak nějak nestačí cesta a jen tak tak se kolem něj protahujem.

Nechal jsem si pro sebe, že cca 200 m od hranice je SH 20 ještě s pozůstatky šotoliny, jinak je nově asfaltovaná.

Mám v komunikaci Evu i Tlust'ocha. Naráz. Občas je to docela schíza. Vychutnávám Tlust'ochovo klení a hromy na mojí hlavu, co že je to za cestu (s občasnou Evinou suchou poznámkou).

No, vyměnil kežu za parník sám a dobrovolně a kousek peřejí ho poněkud rozhazuje.

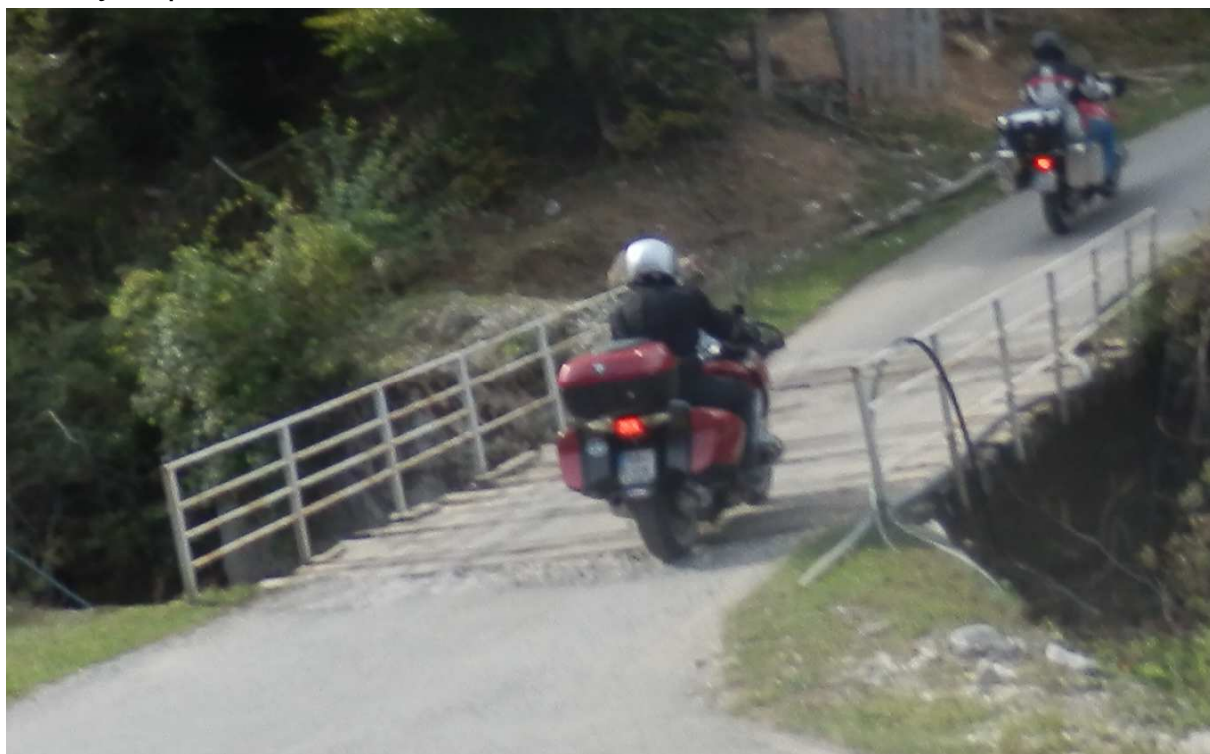
Mám škodolibou radost a zároveň se modlím, aby pohádka o asfaltu byla pravda. Šotolina je fajn, ale pro RT ne a pro GS ve dvou to taky není to pravé ořechové. Když si stoupnu, moc to neřeší.

Asfalt je opravdu hned a fakt novej. To se netýká dvou mostíků za hranicí, ale vydrží nákladák, tak jedinou starostí je se trefit na prkna a nesjet z nich.

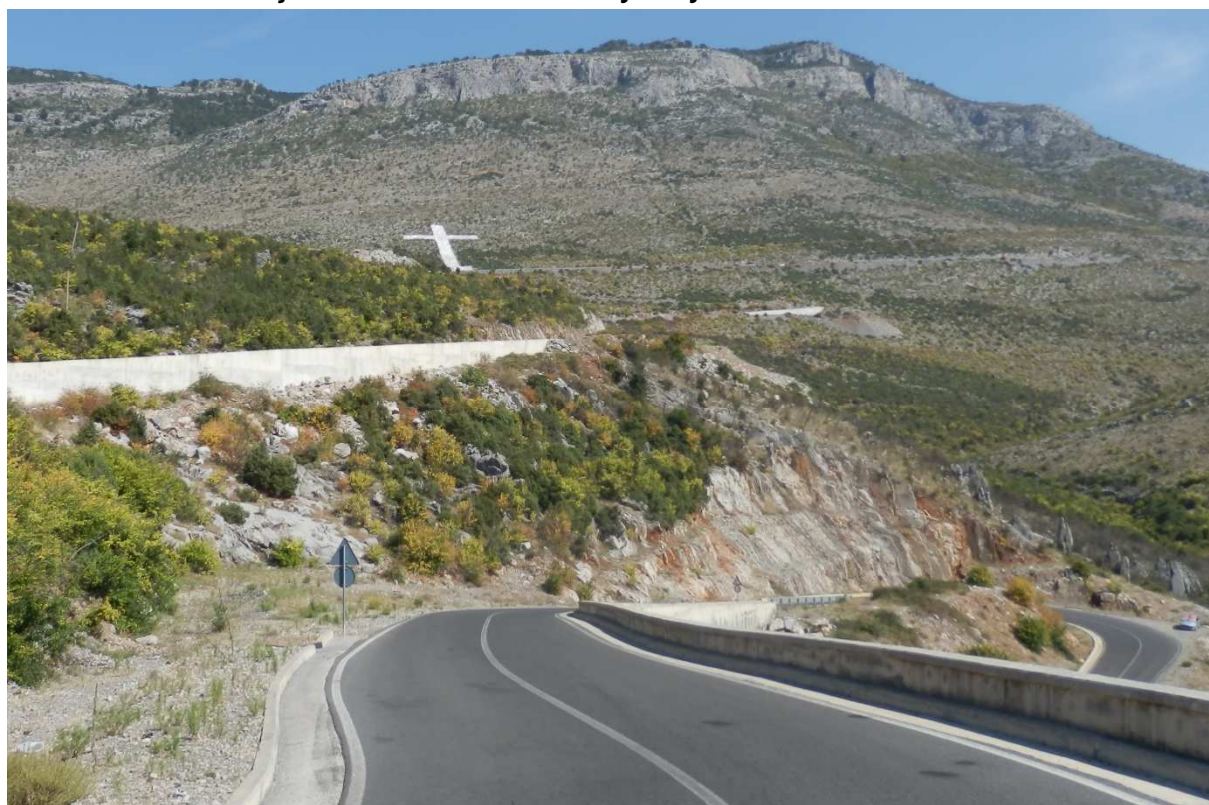
A taky nepíchnout. Pohoda.

SH20 je krásná a stálo za to kvůli ní tu Albošku líznout.

No a jasně, slimani tam nejsou. To se pozná.
Kolik asi úsilí stojí obnovovat ten velký bílý kříž ve stráni.

Popisovat SH20 nebudu. Kdo chce, nechť hledá a kdo chce zažít, ať se vydá na cestu.

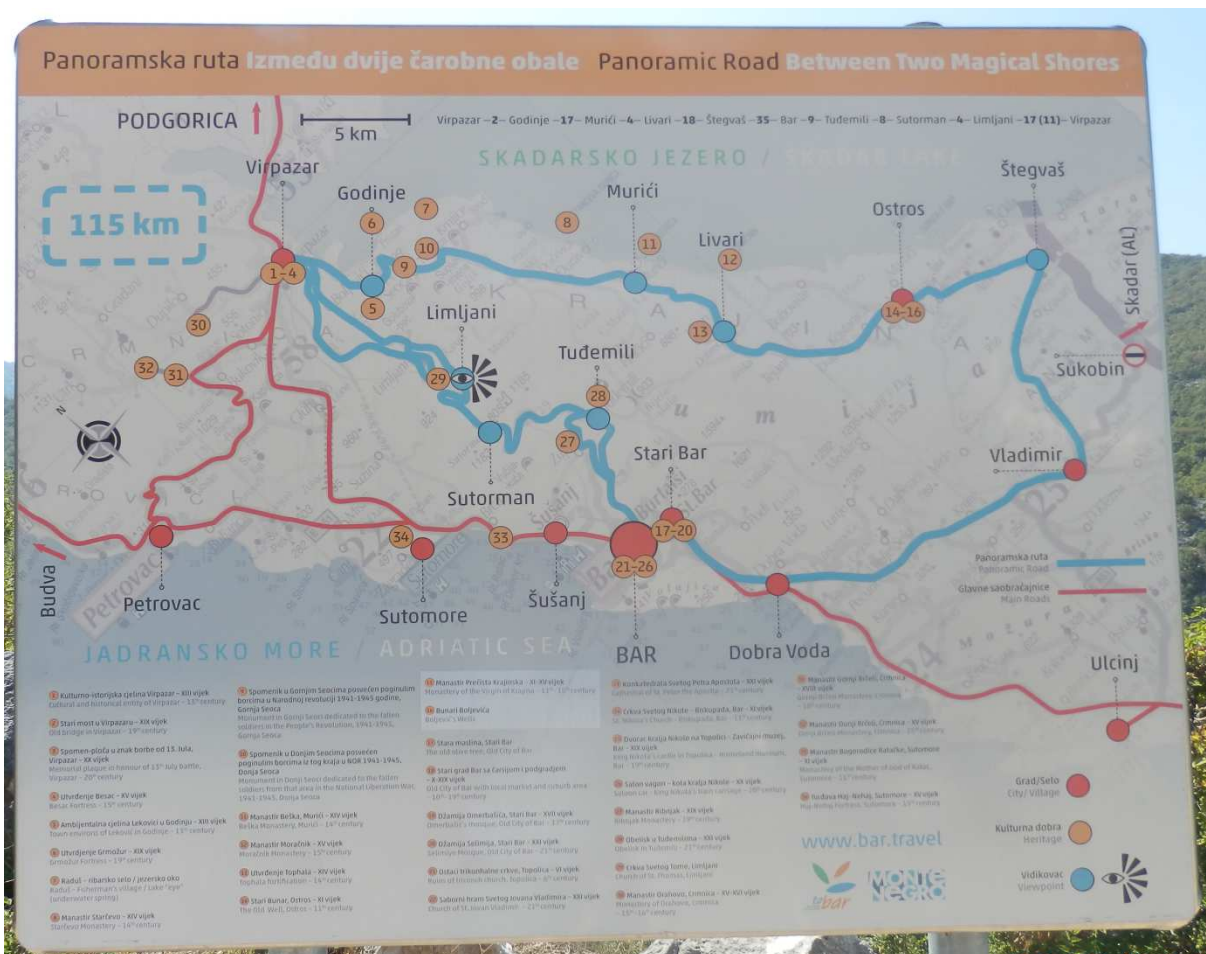
Vyhýbáme se Podgorici a bereme to přes Tuzi na ten Virpazar, přes hráz na Skadaru a najíždíme na silničku do Baru přes Tudemili.

Není moc používaná a je hezká.

Rozbitá, zarostlá, klikatá s občasným pěkným výhledem a minimálním provozem.

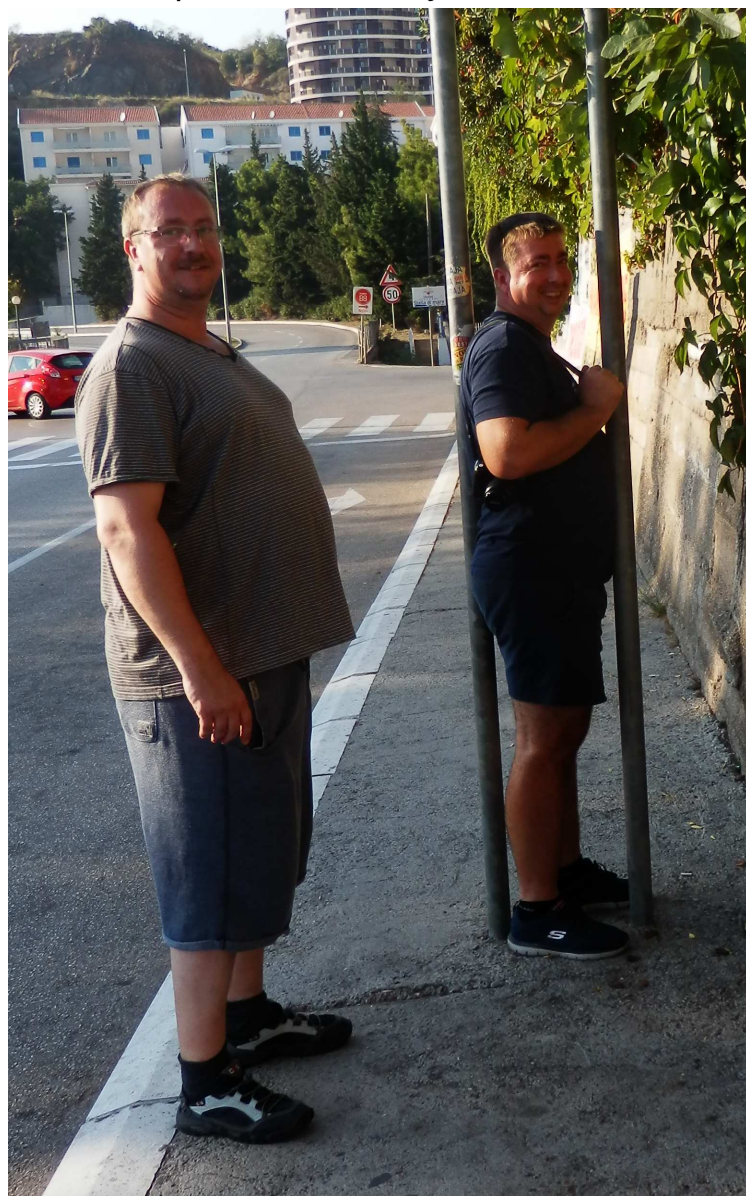

Tlust'och pro změnu kleje. Větvičky mu škrábou naleštěné kufry a furt jede na malé kvalty. Zase jsem to schytal ☺

Přijíždíme do Baru a – je to hnus velebnosti. Přístav, mraky hotelů, nic pro naše. Popojíždíme kousek níž směrem na Ulcinj, ale v brzkou

obracíme zpět. Dole u Albošky už nedoufáme v žádný zázrak, Bar se nám nelíbí a Eva do mě hučí, že chce do Bečiči. Sázka na jistotu. Radek trochu vrčí, že by jako rád změnu a ne zase tam, kde už před 2 rokama byl, ale nakonec neprotestuje a tak šupajdíme po magistrále na Budvu a kotvíme v prověřeném ubytování v Bečiči.

Stejně Radek na moře....To by muselo bejt z dobrýho piva a nebo kořalky.

Gazda nám přiděluje pokoje a výhled na dva dny flákání otvírá žížnivá stavidla. Ubytovat, umýt, obléct, najíst a cestou zpět nakoupit prověřené pivo i rakiju. Eva odpadá celkem brzo, po ní Martin a nás s Radkem nenapadne nic lepšího, než nerušit mezi apartmány, a tak slezem v opilecké pýše dolů k motorkám. Je to jako bychom vlezli do ampliónu. Pan domácí nás párkrát krotí a nad ránem, když otevřeli krám a vyrazili jsme doplnit pitný režim, nám zabavuje i židle. Statečně popíjíme

sedíc na motorkách a děšíme personál.

Gazda ze zkušenosti ví, že s ožranem toho moc pořídít nelze, takže nechá slunce vykonat svoje dílo. Odpadávám a Radek drží dál s probuzeným Tlust'ochem. Takže první noc v Bečiči plynule přešla v dopoledne a mezinárodní ostudu. Po probrání z mrákot jsem na koberečku (nevím proč, ale byl jsem panem domácím povýšen na vůdce

výpravy) a omlouvám se, vysvětluju a kluky, už zase veselé, tlumím. Je k neuvěření, co dokáže takovej malej blutůtovej repráček.

Radek konečně upadá do kómatu, Eva se nehodlá vzdát postele a tak s Tlustochem vyrážím užít teplých chcanek, když už jsme tam. Dojdeme k silnici, šlápnu na obrubník a silnice mě flákne po koleni tak, že se vracíme a vzpomínám na to, jak jsme se jako děti děsily večer krvavým kolenem. Dnes bych vyhrál i mlčky. Z koupání je ošetřovačka.

Ještě chvilka válení a vyrážíme na druhé kolo. Razím teorii, že co mě nezabije, to mě posílí a slaná voda je vlastně dezinfekce. Potřebuju koleno zatáhnout, protože cítím problém s tím, co to udělá, až si obleču kastli.

No, někoho to uvádí v nadšení, převalujeme se ve vodě, vlny jako na Mácháči, alespoň že je pláž z písku a oblázků. A samo, humusu.

Sice je ho relativně málo, ale je. A co ulítne do moře, to tam zůstanu. To vím bezpečně od minula, kdy jsem se tam kousek potápěl a doplaval za navezený písek a oblázky. Podvodní smetiště v křišťálově čisté vodě.

Odpadová kultura si na Balkán teprve razí

cestu. V krámě dostaneme na každou blbost igelitku a kopenec pytlíků. Koukají na nás jako na Marťany, když si neseme tašku svojí.

Tlustoch konstatuje, že je moře oproti Bulharsku nějak hustší a víc nadnáší. Já srovnání nemám, naposled jsem byl u Černého moře před 40 lety.

Hlavou mě proletí jestli to není tím, že Tlustoch obsahuje poněkud více plynů nad normál, ale faktem je, že se válíme na vodě oba.

Vracíme se po procházce promenádou a pastma na peníze a scházíme se na poradě, co dál. Navrhuji výlet do Kotoru, takový okruh cestou, kterou Eva a Radek nejeli a Martin se mnou z druhé strany.

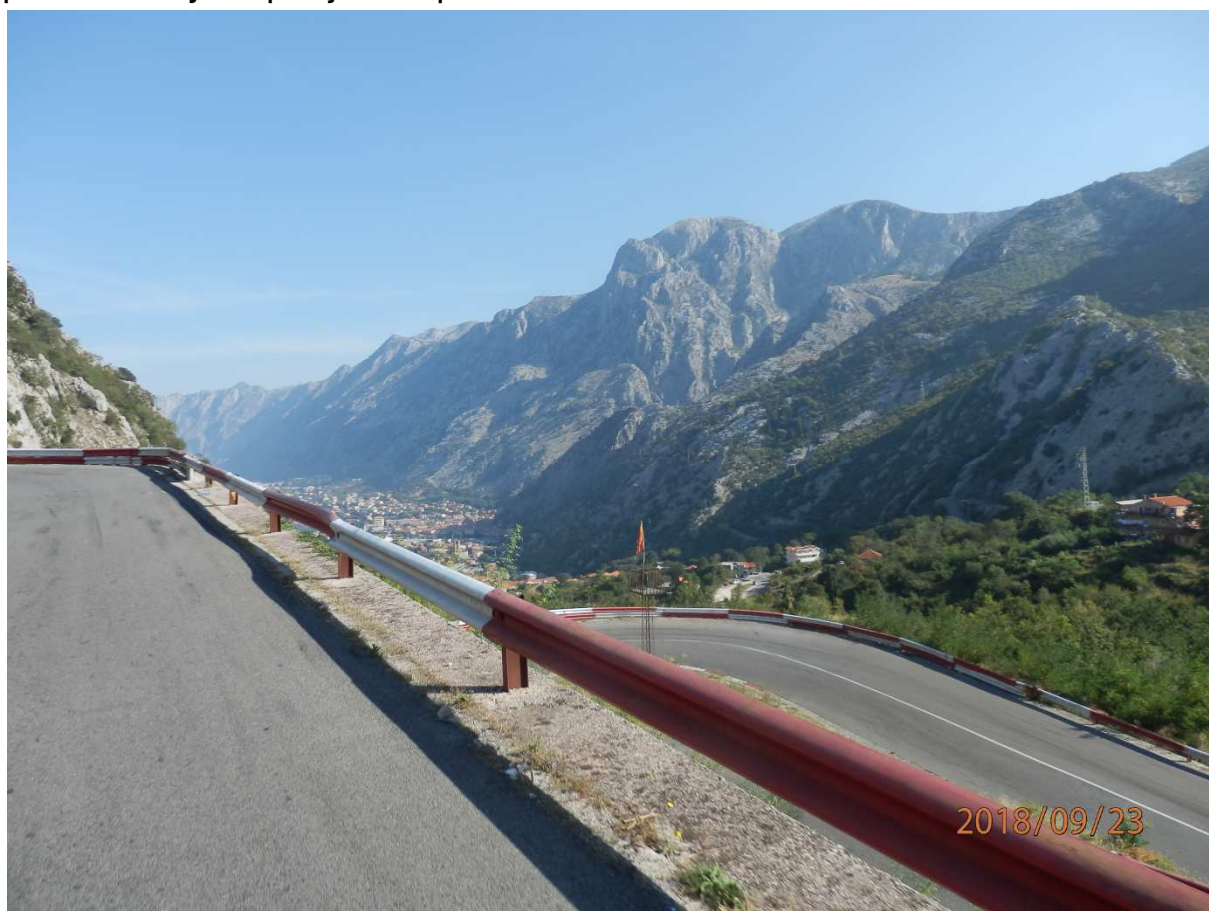
Prostě do Budvy, Kotoru, nahoru na Cetinje, Dobrsko selo, Rijeka Crnojeviča, Komarno, Virpazar (zase ☺) a cestou o kterou jsem Evu s Radkem ochudil minule kvůli spojce - po M2 do Petrovace a zpět do

Bečiči. Ale v hlavě mám i případnou cestu domu přes Bosnu a ta vede taky přes Cetinje, ovšem k tomu už nedorazím.

V noci zjišťujeme s Evou, že moje extempore s klukama z pátku na sobotu bylo pouhým slabým odvarem občasné reality, když kolem druhé ráno gazda krotí rozjetou společnost na našem baráku. Už nemám takové výčitky a doufám, že budeme moct zase přijet příště. Pokud nějaké bude.

Nedělní výlet nezačal dobře, Eva si stěžuje na to, že jí zlobí močák. V Budvě tankujeme a na rohu je lékárna, kam si Eva jde pro sichr pro lentilky a případně čaj.

Třetí křiž. Alespoň že Radek a motorky drží. I když Tlustoch už krizi zažehnal. Výlet je hezký, počasí přeje, vyhlídky nádherné a kalí mi to pouze Eviny stupňující se potíže.

Taky už nefotím tolik a já se domnívám, že karta ve foťáku je plná. Mažu co je hnus, ale i tak Eva moc nefotí. Je jí blbě, ale nechce zkazit výlet. Po návratu jdeme s klukama na oběd sami. Eva zůstává na pokoji a prolévá se čajem. Lákám kluky do vody a prd. Radek tradičně nesmočí palec, stejně jako minule a mě se nakonec taky nechce, když dorazím na

pokoj. Úplně jsem zapomněl, že kluci mají pokoj ve vedlejším baráku než já s Evou.

Na pokoji nacházím Evu pomalu v slzách. Je jasné, že v pondělí jedu s Evou akorát tak do.... Jdu tu radostnou novinu oznámit vedle a kluky posílám na další cestu samotné. Nemá cenu, aby se pařili v pokoji a čekali na to, co bude. Pojistky máme všichni slušné i na motorky, tak není co řešit.

V pondělí ráno kluci odjíždí zpět a během dvou dnů jsou v Podhájské, kde utopí vlka a přesunou se na jednu akci na Moravu.

Takže v pondělí já s Evou poprvé v životě vyzkoušíme cestovní pojištění s úhradou zdravotní péče bez omezení.

Je to už taková tradice, že když jedem na motorce, tak se na tomhle nešetří. Vyšlo to na jedenáct stovek na 13 dní s krytím všeho pro oba. Asistence nám zajistí návštěvu doktora na pokoji. Očekávám příjezd a přichází pán, co říká Evino jméno. Myslím, že je to doktor a gazda mě říká, že mu otevře bránu, aby nemusel daleko chodit. Jsem překvapen, kolem jde starší paní a divně kouká, chlap nikde. Ptá se gazdy a slyším „Eva“.

Ptám se, kde je doktor. Trapas, paní je doktor a ten pán ji zřejmě jen přivezl. No jo, přeci jenom mě ta srbochorvatština nejde.

Když ji vedu k domu a ukazuji na poslední (třetí) patro, jímají ji mdloby.

Je to dáma v letech. Nemám dobrý pocit. Nakonec se z ní vyklube celkem příjemná paní se slušnou aj, tak si s Evou šprechtí a já jsem jako obvykle – šesté kolo u vozu. To není ani rezerva. Doktorka napíše ATB, foukne Evíkovi injekci a mrmlá něco ve smyslu, že na motorkách jezdí akorát magoři a určitě si myslí, že s šedinama by měl přijít i rozum. No, není to můj případ. S šedinama přišlo akorát pohybové a zdravotní omezení. Když se někdo narodí jako hovado, neumře jako světec, ale zase jako to hovado. Pohádkám navzdory.

Děkujeme, vyřizujeme formality (doktorka si fotí doklady) a Eva doufá, že ATB zaberou. Jedu do Budvy vybrat recept.

Platím cca 5 éček doplatek a mažu zpět. Eva se cítí relativně dobře a plánujeme opatrně návrat a ústup z dovolené. Uvidíme ráno. Jenže injekce je nějaký oblbovák, který večer už přestává působit. Je tak nějak jasné, že v úterý pojedeme akorát tak do.... Jo, přesně tam jako v pondělí.

Gazda je opravdu slušný člověk. Nechává nás v pokoji dokud je třeba, má starost o Evu a dává nám lepší cenu. Úterý trávím na posteli s Evou s občasným výběhem na nákup a jednou koupačkou. Čas utloukáme tabletem a stupidními filmy, které na něm jdou přes slabší wifi pustit. Uvažujeme nad různými scénáři a variantami. Z Podgorici koncem září nic moc nejede. Rozumně vlak jede až z Nového Sadu s přestupem v Budapešti.

Autobus je blbost. Koukám na letadla.

Z Podgorici nic. Ze Splitu dva lety, jeden ve středu a druhý ve čtvrtek. No a to samé z Dubrovníku, kterej je jen cca 100 km od nás. To dá i s bodákem v prdeli a růžovou lentilkou.

Jenže Eva nikdy tím okřídleným autobusem neletěla a vzhledem k tomu, že se vyhýbá i výtahům a leze do nesmyslných pater pěšky, než by vlezla do výtahu, moc nadějí si nedávám. Ale byla by za 2 hodiny doma. Eva uvažuje o možnosti letu. Je jí fakt blbě, jinak by o tom ani neuvažovala. Ještě kontaktujeme asistenci, jestli by nezajistili nějakou dopravu. Zároveň sledujeme počasí. Přišlo náhlé ochlazení, silný vítr.

Tady na pobřeží je furt teplo, až na ten vítr (dá li se skoku z 35 na 15 až 20 říkat teplo). Podle předpovědí by trasa Podgorica, Valjevo, Novi Sad, Pešť, Blava, Praha vycházela na teploty nejpříznivěji. A hlavně bez deště.

Úterní večer je poslední možnost objednat let, protože jinak musíme ve středu vyrazit i kdyby čert na koze jel. Bude jenom chladněji a ve vyhlídce je i nějaká voda. Pro cestu na motorce poslední šance na relativně pohodovou cestu.

Eva nechává otázku letu vyhnít. Je jasné, že jedem na motorce, kluky můžu definitivně pustit z hlavy a je mým hlavním úkolem Evu dopravit co nejrychleji domu. Tedy v rámci možností, bo se musí prolejšvat a tím i vylučovat a hlavně mi nesmí prochladnout.

Projevují se jako stvůra a velím ve středu ráno odjezd. Vyštípů Evu poměrně brzo z betle a silným větrem to беру na Cetinje, Podgoricu a výš. První pauza je za Podgoricou. Beru plnou, Eva drží, dá se cestování snést. Dávám si vždy vyšší cíle, ale netrvám na jejich dosažení. Za středu se dostáváme až do Valjeva s tím, že nejdéle se zdržíme na hranicích. Jinak jen pauza na jedno jídlo a pár pauz na protažení a dekonsumaci. Tolik k těm slibovaným 200km za den na pohodičku. Ve Valjevu to s ubytováním nemám vyzkoušené. V Bystrici ano, ale tu jsme minuli o pár délek. Ta je hned za Prijepoljem.

Šetříme čas a jedem podle šipek rovnou na hotel Omni. Pobyt v hotelu o 4 hvězdách je v Srbsku levný. Není co řešit. Evě už je lépe, je spíš unavená. Já si dávám minutku z hovězí svíčkové. Je toho dost za malý peníz, akorát je to zasypané rukolou a sýrem. Já debil sežeru půlku rukoly s tím sýrem. To nebyl dobrý nápad, ale to maso, to bylo parádní. Pivo mají akorát ve třetině a místní. Nosí mi to rovnou po dvou ☺ Pokoj pěkný, wifina volná a dobrá, akorát ten sprcháč....čistej, teplá voda, žádný roury na zdi, ale uvolněná dlažba zalátaná silikonem. Ale co, bydlet tam nebudem a na tu jednu noc dobrý.

Ráno ve čtvrtek je jinovatka na autech i na Bobšovi. Nemá cenu prchat nějak brzo a mrznout. Po větru už ani památky. Skvělé. Posnídáme a vyrážíme kolem půl desáté dál. Už je venku snesitelně, na slunci i teplo. Je poslední den, co nám platí maďarská dálnice. Třeba to dáme.

Vždycky můžeme přespat u Motorové myši. Z Valjeva to není daleko. V Novém Sadu najíždím na dálnici. Normálně se mě to podařilo napoprvé a nekufruju a ještě zírám, jedem po novém mostě. Ten

původní, železniční, co se přes něj jezdilo i auty, ještě stojí vedle. Opravdu mě nechybí, i když ve vzpomínkách to zavonělo adrenalinem. Je to jen do Subotice a na čáru. Kousek, benzínu dost. Vypínám Evu z komunikace, bo vítr stejně neumožňuje nějakou plynulou komunikaci, když jedem nad kilo. Rvem to kolem..., no prostě hodně nad limit, v podstatě na poslední rozumné hranici naloženého Bobše. Benzín je tu levnější, nakonec jako všechno a nám jde o čas a vzdálenost. V Subotici tankuju a v Paliči si dopřáváme delší pauzu a lehký oběd. Je čtvrtek, to by mohlo být na hranici v pohodě. Jsou před náma 2 auta, Srb nám koukne do papírů a mávne. Mažem k Maďarům a kolona jak hovado. Po chvíli stání na slunci nechávám Evu projít. Kolona se pohne, v pohodě, bude to kousek, Eva dojde. Prd, kolona nabírá rychlost a Eva nadává v komunikaci. Najednou jsem v čele kolony, kde to fízl stopuje. Eva mě dochází a já nečekám a jedu dál k celnici. Tam jsou 4 dlouhé štrůdly . Co to je? Naprosto neomylně, i když se drze pomalu cpu vpřed, vychytáváme ten nejpomalejší štrůdl. Jako v obchodáku. Jak vlezu do štrůdlu u kasy, tak to je ta spolehlivě nejpomalejší. No co už. Nakonec jsme v Hungárii a valíme po dálnici. Pešť je kilo a další kilo a kousek Blava. Cíl je v dálavách a blíží se čtvrtá. V Pešti Eva naznačuje, že toho už moc nedá. Původně jsem uvažoval o Györu a odtamtud do Dunajské Stredy, bo tam jsou termály, tak tam bude kopec ubytování. Eva volí bližší Komárno. V Komárně je prd a šišky, alespoň pro nás, když je tablet bez wifiny. Jo jasně, mobil na datech leccos najde, ale než najdu brejle, než to naklepu, než to najde, jsem na druhém konci Slováče. Jedem na Velký Meder, tam jsou taky lázně, tak tam něco najdem. Jsme v Mederu. Začíná se stmívat, únava není jenom znát, přímo odkapává. Tohle není cestování, to je úprk. Nemám odvahu Evě přiznat, kolik jsme spolykali kilometrů. Z kruháče jedu vlevo mezi domky kolem termálů.

Čichám možnosti a NIC. Plno, zvlášť když bych rád jen na jednu noc. Křížujeme uličky a ptáme se. Nakonec narážíme na dobrou duši s penzionem a restaurací.

Je to jako přechod z pekla beznaděje a únavy do nebe.

Paní vládkyně nemovitosti je taky taková motorová myš, byť poněkud rozměrnější. Má volný pokoj, ale na jednu noc....., no, nechá nám to, ale s nějakou přírážkou. Jsme v postavení, kdy berem všechno, co je

v teple, suchu, s hajzlem a sprchou. Hajlz bychom taky oželeli.

Přinejhorším.

A zase klika na dobré lidi. Holčina je skvělá. Ubytování výborné. Na pokoji wavky a ty nám pustila, teplá voda a první pohodlná, pro mě opravdu nejlepší, postel za celou dovolenou. Točený Bažant desítka i dvanáctka. Domácí kuchyně a kolem samej Čech. Dopřávají si prodloužený víkend v lázních. Proti Podhájské i děti a mladší ročníky. V podstatě zase kazíme věkový průměr, jako v Podhájské, ale opačným směrem ☺.

Páteční snídaně skvělá a nešla sežrat.

Pokud se někdo chcete poválet v pochozí vzdálenosti od termálních lázní, dopřát si domácí maďarskou kuchyni, ubytování na dobré úrovni a za dobrou cenu, tak věřte, že od Blavy to není do

www.matyaspension.sk k paní Otílii Győri daleko. No jasně, že jí děláme reklamu. Zaslouží si to. Stejně jako Zoran.

Ujmula se nás, nakrmila nás, já večer chroupnul 6 dvanáctek, posnídali jsme a to všechno za mrzkých pár desítek éček. I s přírážkou. A to tam má i prostor a přípojku pro karavany a počítám, že už i prkénka pod stojánky motorek ☺ Určitě si tam dáme s Evou nějaký prodloužený víkend.

Kdyby Eva byla v pohodě, pobyli bychom déle a lázně bych viděl na vlastní oči. Takhle mě povyprávěli ostatní návštěvníci.

Takže v pátek ráno snídaně, musel jsem Evu vyhnat, protože si s paní domácí furt měla o čem povídat a zároveň chtěla domů a mě už bylo na sluníčku v hadrech horko a. Takže Blava, Brno a po o doma.

Bobeš cestu ustál v pohodě, jenom jsem někde cestou dolů mezi Srbskem a MNE ztratil jeden šroub z krytu hlavy. Banalita. Sice se to

klepalo jako drahej pejsek, až se uklepaly dva nejty na tom krytu, ale nic, s čím bych si za chvilku v dílně neporadil. A navíc stejně půjdou kryty dolů, bo Bobše čeká výměna gufer ventilů, možná i kroužků a tak nějak vůbec taková větší prohlídka motoru. Má už na měřáku přes 120 tisíc a po studeném startu čudí jak dvoutakt. No jasně, jsou tam gufera ještě z roku 94. Jejich čas nadešel.

Kdo chce vědět nějaké typy na ubytování, včetně našich, je to zde:

https://www.bmwgs.cz/forum/viewthread.php?thread_id=14340&pid=561789#post_561789

Technikálie pro zvědavce:

Ujeto cca 3300km.

18.9. Z Prahy s plnou až do Blavy – dálniční přesun kolem limitu (374km 26l 7l/100km)

18.9. Z Blavy za hranice Srbska kolem 120 - 130km/h (390km 25l 6,4l/100km)

19.9. hranice k hotelu 1000 růží (Bělehrad) 90 -120km/h (226km 12,5l 5,5l/100km)

20.9. Tutin okresky a státovky (326km 15,5l 4,8l/100km)

23.9. Budva okresky výlet (318km 16l 5l/100km)

26.9. Podgorica úprk domu státovka (232km 11,8l 5l/100km) – 100oktanový benzin. V MNE je benzin na prd, chrastí po něm ventily jako prase. Zlatý Srbsko. Řešeno tím víceoktanovým.

27.9. Šabac (439km 23l 5,2l/100km)

27.9. Subotica (181 km 12,2l 6,8l/100km) – kolem 160km/h dálnice

28.9. Dunajská Lužná (403km 24l 6l/100km)

28.9. Praha 364km – nedotankováno. Konečný stav 121 427km

Počáteční 118 174km.

Utraceno kolem 600€ + výdaje kartou – benzín a sem tam nějaký nákup.